

prism
ปริซึม

พนมเทียน

ตอน
ดงมรณะ

4

เพชรพระอุมา

คำนำสำนักพิมพ์

(ฉบับอัฐิกวาระครบรอบ 50 ปี)

แพรวสำนักพิมพ์ได้รับเกียรติอย่างสูงจากพนมเทียน ในการที่ท่านมอบหมายไว้ใจให้สัญญาเช่าลิขสิทธิ์มหากาพย์แห่งการผจญภัยเรื่องใหญ่ที่สุด คือเรื่อง *เพชรพระอุมา* ทั้ง 2 ภาคจากหนังสือ 48 เล่ม มาจัดทำอัฐิกขึ้นเป็นครั้งแรก และเพื่อฉลอง *เพชรพระอุมา* ที่มีวาระครบ 50 ปีในปี 2557 พร้อมกันนั้นก็เพื่อเปิดทางเลือกใหม่ในการอ่านให้นักอ่านทุกกลุ่ม ทุกรุ่น ทุกวัย และทุกเพศ ได้ร่วมผจญภัยอีกครั้งสำคัญในครั้งนี้ *เพชรพระอุมา* ฉบับอัฐิก ที่จะยังคงความสนุก ตื่นเต้น เร้าใจ และลุ้นระทึกกันในทุกบททุกตอน ทุกอากัปกริยาเคลื่อนไหวของตัวละคร ไม่ว่าตัวละครที่เป็นคณะกลุ่มคน หรือแม้แต่สิ่งสาราสัตว์ สำนักร์เล็กสัตว์ใหญ่ ผีนางงามไม้ สิ่งเร้นลับ-ลึกลับ สิ่งมหัศจรรย์พันธุ์ต่าง ๆ อย่างเหลือเชื่อ --- แต่ต้องเชื่อ เพราะนี่คือโลกของเรื่องแต่งและอำนาจของวรรณกรรม

พนมเทียนได้เสกเป่ามนตร์ขลังแห่งตัวอักษร ใช้จินตนาการผสานเข้ากับประสบการณ์ ความรอบรู้ในศาสตร์วิชาสาขาต่างๆ ประดัง คัด เขียนขึ้นอย่างละเอียดยิบ สำคัญว่าเมื่อเขียนแล้วชวนให้ติดตาม ชวนให้อ่าน อ่านแล้วก็ติดหนึบหนีบวางไม่ลง นับตั้งแต่วันแรกที่สถานีภักสิทธิ์หนองน้ำแห้ง ยันเนินพระจันทร์ - ขุนเขาพระศิวะ ในการออกติดตามหาอนุชา --- ชด ประชากร ที่หายสาบสูญไปในป่าลึก ในดงดิบ ดงมรณะ ในนครอันลึกลับ พนมเทียนนำพาผู้อ่านพร้อมตัวละครออกเดินทางบุกทะลุขวามหุพบเหว ห้วยหนอง และไต่หน้าผาสูงชันไปตามลายแทงของมัจฉาหารา โดยมีจอมพรานรพินทร์ ไพรวลย์ เป็นคนนำทาง

รพินทร์นำทาง พาเอาคณะนายจ้าง ม.ร.ว.เชษฐา, ดาริน และไชยยันต์ มีคนใช้กะเหรี่ยงดงจอมลึกลับที่ชื่อแฉะชายเป็นคู่ปรับ คอยชิงไหวชิงพริบ มีพรานพื้นเมืองที่ชื่อเก็ด, บุญคำ, จัน และเส่ย ยังมีลูกหาบพร้อมเกวียนเทียมควายที่ชนเอาอาวุธยุทธโปกรณ์เต็มอัตราศึก ในการต้องเผชิญศึก ไส่ล่าไ้ก่ด เสือลายพาดกลอน ไ้อ้แห่วง ช้างป่าเจ้าเล่ห์ กองทัพผุ่ดลึง มหิงสาควายป่า กระทิง หมู หม่าใน จระเข้ในบึงน้ำ ฝั่ขอมดที่ออกมาดูดเลือดของลูกหาบ เสือสมิงที่แบกศพคนตายมาบนหลังของมัน

ทั้งผีดิบมันตรัยจากอาณาจักรนพราชธานี และไดโนเสาร์ในป่า
โลกล้านปี...ยังมีตัวละครสำคัญๆอีกหลายตัว อาทิ แหม่มมาเรีย
ฮอฟมัน...แหม่ม (มาย) สาวพรานเสน่ห์ ผู้ที่จะมาทำให้คาริน
ราชินิกุลสาวสวยได้ซาบซึ้ง ได้เข้าถึงทั้งพิษรักและแรงหึง...ฯลฯ

จะเชื่อหรือไม่ว่า ในโลกแห่งการอ่านของคนที่เกิดขึ้นมา
เพื่อที่จะอ่าน อ่านและอ่าน ไม่ว่าเขาหรือเธอ ไม่อาจที่จะไม่อ่าน
เพชรพระอุมา เพราะว่านี่คือวรรณกรรมไทยยอดเยี่ยมตลอดกาล
และคงจะไม่มีนวนิยายไทยเรื่องใดอีกแล้วในรอบ 50-100 ปีที่จะ
ถึง ที่ได้สร้างคุณค่า สร้างนิสัยรักการอ่านให้เกิดขึ้นแก่คนใน
ชาติ เพราะอ่านกันมารุ่นแล้วรุ่นเล่า เพชรพระอุมา ยังคงครอง
ความนิยม เป็นเพชรเม็ดงามที่อยู่ใใจของนักอ่าน ตั้งแต่บุคคล
ระดับนายกรัฐมนตรี ข้าราชการชั้นสูง ผู้พิพากษา นักการเมือง
ศิลปิน ดารา-นักแสดง ผู้กำกับภาพยนตร์ พ่อค้า ประชาชน
นักเรียน นักศึกษา กระทั่งถึงคนรุ่นใหม่ใน พ.ศ.ปัจจุบัน ที่
หนังสือเล่มได้แปลงเปลี่ยนมาเป็นอีบุ๊ก อันมีน้ำหนักเบา พกพา
สะดวก จะอ่านที่ไหนอย่างไรก็ได้ (ขอเพียงมีเครื่องและมีไฟ)
และจะโดยรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม กระทรวง ทบวง กรม หน่วยงาน
ทั้งภาครัฐและภาคเอกชน หรือองค์กรใดก็ตามที่เกี่ยวข้องกับ
การอ่าน ส่งเสริมให้คนอ่านหนังสือ จะบังเกิดความรู้สึกว่า ต้อง

เป็นหนังสือคุณหนังสือเรื่องใดเรื่องหนึ่งมากเป็นพิเศษ หนังสือ
เรื่องนั้นย่อมาเป็น เพชรพระอุมา ของพนมเทียน

เพชรพระอุมา ของพนมเทียน ดังที่ทราบอยู่บ้างแล้วว่า
นวนิยายเรื่องนี้จัดเป็นนวนิยายที่มีขนาดความยาวถึงขั้นยาว
มาก หรือยาวที่สุดในโลก พนมเทียนผู้เขียนใช้เวลาเขียน 25 ปี
7 เดือน 2 วัน คือเริ่มเขียนขณะอายุ 33 ปี มาเขียนจบในวัย 59 ปี
พร้อมมีประวัติการตีพิมพ์ที่ค่อนข้างแปลก คือพิมพ์ครั้งแรกสุด
พ.ศ.2507 สำนักพิมพ์ผ่านฟ้าจัดพิมพ์ เป็นพ็อกเก็ตบุ๊กทราย 10
วัน ออกมาได้จำนวน 98 เล่ม พิมพ์ครั้งที่สอง พ.ศ.2513 ลง
พิมพ์ในนิตยสารจักรวาล รายสัปดาห์ พิมพ์ช่วงที่สาม พ.ศ.2519
ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ เดลินิวส์ รายวัน (เฉพาะวันจันทร์) และ
พิมพ์ครั้งที่สี่ พ.ศ.2525 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาลปีน ซึ่ง
ทั้งหมดนี้ยังไม่นับ เพชรพระอุมา ฉบับพิมพ์ปกแข็ง ทั้งที่พิมพ์
จากสำนักพิมพ์ผ่านฟ้า สำนักพิมพ์คลังวิทยา สำนักพิมพ์हरษา
จบถึงยุคปัจจุบันของสำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม ที่พิมพ์ทั้ง
ปกแข็งและปกอ่อน

จากความเป็นหนังสือเล่ม เพชรพระอุมาได้เดินทาง
มาถึงรูปแบบการอ่านที่เป็นอีบุ๊กกับแพรวสำนักพิมพ์ คล้ายๆว่า
การอ่านถึงคราวต้องพลิกเปลี่ยนโฉมหน้า จากการอ่านบน

หน้ากระดาษไปสู่การอ่านจากหน้าจอ ซึ่งจริงๆก็เป็นเช่นนั้น
ทว่าในความเป็นจริงอีกชั้นหนึ่ง นี่คือการตอบสนอง อีบุ๊กคือ
เครื่องมือสื่อสาร คือเครื่องมือในการอ่านที่ทันยุคทันสมัย ในขณะที่
ที่แก่นแท้และเนื้อหาของเพชรพระอุมาก็ยังคงความเป็นเพชร
อันแข็งแกร่ง มั่นคง และทรงคุณค่าอยู่เช่นเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง

เพชรพระอุมา ฉบับอีบุ๊ก ยังคงแบ่งเนื้อหาและเรื่องราว
ออก 2 ภาค

ภาค 1 แบ่งออก 6 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ไพรมหากาฬ

ตอนที่ 2 ดงมรณะ

ตอนที่ 3 จอมผีดิบมันตรัย

ตอนที่ 4 อาถรรพณ์นิทรานคร

ตอนที่ 5 ป่าโลกล้านปี

ตอนที่ 6 แงชายจอมจักรา

และภาค 2 แบ่งออก 6 ตอนเช่นกัน คือ

ตอนที่ 1 จอมพราน

ตอนที่ 2 ไอ้จาดำ

ตอนที่ 3 จิตรางคนางค์

ตอนที่ 4 นาคเทวี

ตอนที่ 5 แต่ปางบรรพ์

ตอนที่ 6 มงกุฎไพโร

เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค 12 ตอน ท่านนักอ่านที่ยังไม่เคยอ่านเรื่องนี้มาก่อน คงพร้อมแล้วที่จะอ่าน หรือถ้ายัง... ยังไม่แจ่มกระจ่าง ขอท่านโปรดได้อ่านประโยคในคำพูดของพนมเทียนต่อไปนี้ ท่านได้เขียนเอาไว้ในหนังสือ อินไซด์เพชรพระอุมา ภาค 1 (สำนักพิมพ์คณศบุรี 2554) โดยความช่วงหนึ่งมีอยู่ว่า

“นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องการผจญภัยในป่าลึกและล่องเข้าไปในดินแดนสนธยา เนื้อหามีอยู่หลากหลาย สลับซับซ้อน เป็นเรื่องของธรรมชาติป่าดงพงไพร ศิลปะของการใช้ชีวิตอยู่ในป่า ศิลปะในการล่าสัตว์ทุกชนิด ความลึกลับพิสดารของป่าดงพงพี ธรรมชาติวิสัยและนิสัยของสัตว์ป่าทุกประเภท ความลึกลับมหัศจรรย์ของดินแดนหลงสำรวจ อาณาจักรในอดีตกาลนาน แสนน่านที่ซ่อนอยู่ในโลกซึ่งส่วนที่มนุษย์ยังไม่อาจค้นพบได้ จิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สยาศาสตร์ อาวุธศึกษา ปรัชญา ตรรกศาสตร์ คุณธรรม มนุษยธรรม จริยธรรม มโนธรรม ความรักระหว่างหนุ่มสาว ระหว่างเพื่อนต่อเพื่อน ระหว่างนายและปาว ระหว่างมนุษย์กับสัตว์ เรื่องของกฎแห่งกรรม เรื่องของชาติภพ ฯลฯ รวมหมดทุกสรรพทุกชาติ มาบรรจุอยู่ในเนื้อหาของนวนิยายเรื่องนี้”

เรียกว่าทุกสรรพสิ่ง ทุกสรรพศาสตร์วิชา มีอยู่ในเพชรพระอุมาของท่านโปรดได้อ่านกันอย่างมีความสุข สำนักพิมพ์กราบขอบพระคุณท่านนักเขียน คุณพนมเทียน ศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ปี 2540 คุณสุมิตรา วิเศษสุวรรณภูมิ ผู้เป็นภริยา และคุณผาด พาสีกรณ์ ทายาทนักเขียน ที่ได้กรุณามอบ

เพชรพระอุมา แก่แพรวสำนักพิมพ์ สู่ท่านผู้อ่านในรูปแบบของ
อีบุ๊ก ดังที่ท่านกำลังจะได้อ่านกันต่อไปนี้

คำประกาศเกียรติคุณ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ นามปากกา ‘พนมเทียน’ ปัจจุบันอายุ 66 ปี เกิดเมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ.2474 ที่จังหวัดปัตตานี เป็นนักเขียนผู้สร้างผลงานทางวรรณศิลป์ที่ทรงคุณค่าไว้อย่างมากมาย และต่อเนื่องมาเกือบ 5 ทศวรรษ

ผลงานของเขาปรากฏแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับของผู้่านตลอดมา โดยเฉพาะนวนิยายซึ่งมีจำนวนถึง 38 เรื่อง หลายเรื่อง เช่น จุฬาทรีคูณ เล็บครุฑ เพชรพระอุมา และศิวาราตรี มีความโดดเด่นเฉพาะตัวอย่างที่จะหานักเขียนอื่นในแนวเดียวกันมาเทียบเคียงได้ยาก

‘พนมเทียน’ เป็นนักฝัน เขาถึงสามารถใช้จินตนาการสร้างสรรค์ผลงานโดยมีความรอบรู้และประสบการณ์อันหลากหลายเป็นพื้นฐาน งานเขียนของเขาจึงมีหลายประเภท หลายแนว คือมีทั้งประเภทจินตนิยาย อาชญนิยาย นวนิยาย แนวสืบสวนสอบสวน แนวผจญภัย แนวพาฝัน ตลอดจนสารนิยาย คุณลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของเขาคือ การใช้ภาษา

ด้วยลีลาอันงดงามและให้ภาพที่คมชัด งานของเขาจึงส่งผล
สืบเนื่องไปถึงการสร้างงานศิลปะแขนงอื่น เช่น ละครวิทยุ ละคร
เวที ตลอดจนเพลงประกอบละครเวที โดยเฉพาะเรื่อง ‘จุฬาทรีคูณ’
นั้นเป็นที่นิยมกันมาตลอด 5 ทศวรรษ นอกจากเรื่อง ‘จุฬาทรีคูณ’
จินตนิยายเรื่อง ‘ศิวาราตรี’ ของ ‘พนมเทียน’ ยังเป็นแรงบันดาลใจให้ ‘สกลวรรณ’ นำ ‘ศิวาราตรี’ มาเขียนเป็นร้อยกรองยาวกว่า
30,000 คำกลอน โดยอาศัยความงามแห่งภาษาร้อยแก้วของ
‘พนมเทียน’ เป็นพื้นฐาน

งานเขียนของ ‘พนมเทียน’ มิได้เพียงแค่พาผู้อ่านเข้าไป
ไปสู่โลกแห่งจินตนาการที่มีแต่ความบันเทิงใจ หากอ่านอย่าง
พินิจพิเคราะห์ จะเห็นได้ว่าผู้เขียนยึดหลักการมนุษยธรรมอย่าง
มั่นคง เขาเห็นว่าโลกและชีวิตดำรงอยู่ด้วยมนุษยธรรม
สันติภาพ และภราดรภาพ อันเป็นอุดมการณ์ของมนุษยชาติ
ผลงานของเขาจึงให้ทั้งความสำเร็จอารมณ์และคุณค่าแห่งสาระ
ที่แฝงเร้นอยู่เบื้องลึก ‘พนมเทียน’ ได้สร้างสรรค์ผลงานทาง
วรรณศิลป์ทั้งงดงามและมีคุณค่า ประทับใจผู้อ่านต่างรุ่น ต่างวัย
และต่างสถานภาพ มาเป็นเวลายาวนานเกือบครึ่งศตวรรษ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ จึงได้รับการยกย่องเชิดชู
เกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ประจำปีพุทธศักราช

2540

“ณ ที่ใดดวงใจไม่ไหวหวั่น

ขอฝ่าฟันอุปสรรคและขวากหนาม

ถึงสันชาติवासนาชะตากรรม

จะฝากนามโลกให้รู้ก็ชาย!”

มุมมองและแนวความคิด

ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้สร้างสรรค์งานวรรณกรรมออกมาในหลายรูปแบบ หลายแนวทาง และหลายลีลาของเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นแนวนวนิยายพาฝัน นวนิยายตื่นเต้นผจญภัยโลดโผน แบบอาชญากรรม จารกรรม ซึ่งเต็มไปด้วยการต่อสู้ไหวพริบ เล่ห์เหลี่ยมกลอุบายต่าง ๆ ตลอดจนเรื่องหนัก ๆ และเรื่องทางจินตนิยาย ฯลฯ แทบจะเรียกได้ว่าข้าพเจ้าเขียนปรากฏเป็นผลงานออกมาแล้วในทุกแนวดังได้กล่าวมานี้

ไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมในรูปแบบใด ข้าพเจ้ามีมุมมองแนวความคิด และตระหนักเตือนอยู่เสมอว่า ตัวละครสำคัญของข้าพเจ้าในแต่ละเรื่องนั้น (ไม่ว่าเรื่องจะอยู่ในแนวร้ายหรือแนวดีเพียงไร) จะต้องมีความประพฤติกรรมของความเป็นมนุษย์ธรรมเป็นหลักเกณฑ์อยู่เสมอไป เพราะข้าพเจ้าระลึกอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมเป็นสิ่งอันควรจะต้องสร้างสรรค์จรโลงไว้ในโลกของมนุษยชาติ ไม่ว่าจะเป็นยุคอดีต ยุคปัจจุบัน หรือยุคอนาคตก็

ตาม โลกเรานั้น ถ้าปราศจากเสียซึ่งมนุษยธรรมลงเมื่อใด ก็จะทำให้เสื่อมโทรมสลายลงสู่ความพินาศย่อยยับ และสังคมของมนุษย์ก็จะเป็นไม่เป็นของมนุษย์อีกต่อไป แต่น่าจะเป็นของสัตว์ชั้นต่ำเสียมากกว่า

ข้าพเจ้ามีมุมมองอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมย่อมเป็นอันดับหนึ่งในสัญชาตญาณแห่งความเป็นมนุษย์ และมนุษยธรรมจะเป็นผลให้มนุษยธรรม จริยธรรม คุณธรรม ตลอดจนศีลธรรมติดตามมาเองเป็นลำดับภายหลัง แต่ก่อนอื่นขอให้มนุษย์มี “ธรรม” ของการเป็นมนุษยชาติเอาไว้ก่อนเท่านั้น ข้าพเจ้าถือว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต และพยายามที่จะสะท้อนออกมาในรูปแบบของงานวรรณกรรมทุกเรื่องที่ข้าพเจ้าเขียน เพื่อให้ผู้อ่านได้มีจิตสำนึกในเรื่องดังกล่าวนี้ แม้จะไม่ทางตรงก็โดยทางอ้อม เพราะฉะนั้น มุมมองและแนวความคิดในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้าก็คือ นอกเหนือจากความบันเทิง ความรู้ และสิ่งอื่นๆที่ผู้อ่านจะได้รับแล้ว สิ่งนั้นก็คือความมีมนุษยธรรมนั่นเอง

พนมเทียน

สิงหาคม 2544

หมายเหตุ: พนมเทียน เขียนข้อเขียนชิ้นนี้ลงตีพิมพ์ในวารสารของหน่วยงานสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ ที่ต้องการรวบรวมแนวความคิดในการสร้างสรรค์งานของศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

สิ่งแรกที่ปรากฏกับคลองจักษ์ของทุกคนซึ่งพากันวิ่งตามกันมาเป็นพรวนก็คือ ร่างเฝือกโพลนเปล่าเปลือยของ ดร.สเตเกล ฮอฟมัน นักสำรวจชาวเยอรมัน นอนคว่ำหน้าคาอยู่บนฝักราครี๋ยตัว ท่อนล่างแช่อยู่ในน้ำตื้นๆ หอกเล่มหนึ่งปักเต่คาอยู่กลางแผ่นหลัง เลือดสีเข้มของเขากำลังไหลจากบาดแผลของคมหอกที่ปักคาอยู่ครึ่งด้าม ละลายแดงจางไปกับสายน้ำ

บริเวณลำธารมีรอยขุ่นคลั้กอันเกิดจากผีเท้าเป็นจำนวนมากมายตะลุมไว้ในมือขวาของนักสำรวจผู้เคราะห์ร้าย ยังกำป็นพกประจำตัวอันเป็นปืนรีวอลเวอร์ขนาด .45 ไว้แน่น

ร่างดำๆสองร่างที่นอนจมปรื๋มๆอยู่กลางลำธาร เลือดขุ่นข้นกำลังปะปนไปกับสายน้ำเช่นกัน เป็นศพของสาวเขียวซึ่งแน่ละ เสียงกระสุนระเบิดสองนัดเมื่อจิตใจที่แล่นนั่นเอง!

ไม่ปรากฏร่องรอยวีแววของมาเรีย ฮอฟมัน หม่อมสาวอันตรธานไปเสียแล้ว!! เหตุการณ์มันเกิดขึ้นภายในเวลาชั่วจิตใจ

เดียวเท่านั้น...

รพินทร์กับเชษฐาแผ่นจากยอดของก้อนหินลูกใหญ่ลงมาถึงร่างของ ดร.ฮอฟมันน์ก่อนคนอื่นๆ ในภาวะคับขันขีดสุดเช่นนี้ พิสูจน์ให้เห็นได้ชัดว่า หัวหนาคณะมีสติได้ดีเยี่ยม เขาถลันเข้าถึงตัวฮอฟมันน์ก่อนพรานใหญ่เสียอีก จับด้ามหมอกมันไว้ในมือทั้งสอง ตัดสินใจกระซอกพรวดหลุดออกมาจากแผ่นหลังของนักสำรวจผู้เคราะห์ร้าย แล้วทรุดตัวลงซ่อนศีรษะประคองไว้ ในขณะที่ไชยยันต์และดาร์นิกระโจนตามลงมาถึงเป็นคู่หลัง รพินทร์นั้นพะว้าพะวังเหมือนจะยังไม่สามารถตัดสินใจอย่างไรถูก หันไปมองฮอฟมันน์แล้วกลับไปยังราวป่าฝั่งตรงข้ามอย่างกระสับกระส่าย แล้วก็มารู้สึกตัวเมื่อได้ยินเสียงร้องของดาร์นิออกมาว่า

“เขายังไม่ตาย!”

จอมพรานโจนพรวดเข้ามายังร่างของ ดร.ฮอฟมันน์ ซึ่งขณะนี้คณะนายจ้างกำลังห้อมล้อมอยู่ เพียงสายตาสั้นแวบที่ก้มลงมองเห็น ฮอฟมันน์ซึ่งขณะนี้อยู่ในอ้อมแขนของเชษฐา อ้าปากพะงาบ หายใจหอบๆ ตาสีฟ้าทั้งสองเบิกโพลงอย่างคนที่กำลังใกล้มรณกาล บรรยากาศรอบด้านของคณะทุกคนในขณะนั้นมันเต็มไปด้วยความสับสนอลหม่านไม่สามารถลำดับเหตุการณ์ได้

“ตามเร็ว!...มัน มันเอาเมย์ไป...”

นั่นเป็นประโยคกระท่อนกระแท่นแทบไม่เป็นภาษาที่หลุดออกมาจากปากของคนเจ็บ

“ทุกคนอยู่ที่นี้! บุญคำ แงซาย ตามมา!!”

พรานใหญ่ตะโกนก้อง และพร้อมกับเสียงนั้น เขาก็เล่นพรวดข้ามลำธารตื้นๆขึ้นไปยังฝั่งตรงข้าม

บุญคำและแงซายไม่มีใครให้ยอมเสียเวลาแม้แต่พริบตาเดียว คนทั้งคู่กระโจนพรวดๆตามโขดหินไล่หลังมาก่อนแล้ว ขณะที่คณะนายจ้างตรงมายังที่เกิดเหตุตำแหน่งแรกพอได้ยินคำสั่งของจอมพรานก็ได้ชะงักดูเหตุการณ์อยู่ตรงนั้นแต่เล่นไปตามยอดโขดหินคนละด้าน แล้วก็บรรลุถึงฝั่งตรงข้ามพร้อมๆกับพรินท์

ช่างปาเป็นคนที่สาม ที่ออกกวดกระชั้นชิดเข้ามา

ขณะตะลุยขึ้นไปยังปากด่าน ขยับจะสาวรอยไปตามหลักฐานที่เห็นพงสู่เป็นทางไปนั่นเอง ธนูหลายดอกก็หวีดแหวก

อากาศหิวสวนเข้ามา รพินทร์ร้องเตือนผู้ที่ติดตามมาข้างหลัง
เขาสุดเสียง ตนเองเผ่นวูบเข้าหลบก่อนหินลูกหนึ่ง ชนุดอกหนึ่ง
ก็พุ่งเฉียดหลังเขาไปอย่างหวุดหวิด แล้วปักลงไปกลางลำธาร
ดีน้ำแตกกระจาย

แกซาย บุญคำ และสา่งปากก็ว่องไวขีดสุดสำหรับการ
เอาชีวิตรอด คนเหล่านั้นแตกกระจายกันเข้ายึดหลบที่กำบัง
เท่าที่พอจะหาได้ ท่ามกลางท่าชนูนับสิบที่ประดังมาราวกับ
ดอกไม้

พริบตาเดียวกันนั้น เสียงโห่ร้องก็ดังแซ่สนั่นขึ้นทั้งป่า
ด้านหน้าอึ้งคะนึงตีวงโอบเข้ามาเป็นรูปปีกกา เสียงป่าแตก
อันเกิดจากผีเท้าบุกตะลุยกเข้ามา เสียงกลองที่ย่ำระรัวสะท้าน
ไปทุกทิศ

รพินทร์ประทับไรเฟิลขึ้น และกระดิกไกในทันทีที่มองเห็น
เงาหมู่แรกฮือสวนเข้ามาปากลำห้วยแห้ง อันทอดลงมาจบกับ
ลำธาร พร้อมกันนั้นเอง ใครต่อใครบ้างก็ไม่ทราบ จากกลุ่ม
ที่ตามติดเข้ามา ผสมกับอีกกลุ่มหนึ่งที่ยังซุ่มนออยู่กับร่างของ
ดร.ฮอฟมันน์ฝั่งตรงข้าม ก็ระดมกันปล่อยกระสุนขึ้นประสานกัน
กึกก้องกัมปนาท สะท้านไปทั้งลำธารและหุบเขา กลบเสียง

โห่ร้องเสียงกลองเหล่านั้นหมดสิ้น กลิ่นดินปืนจุนกึก และแต่ละ
หมู่ที่พะวงอยู่กับการกระหน่ำกระสุนแข่งกับเวลาในขณะนี้ก็สิ้นอื้อ
ไปหมด ทุกคนยิ่งอย่างรวดเร็วที่สุดเท่าที่จะสามารถจากไรเฟิล
ประจำมือที่ติดตัวอยู่ขณะนี้

สองฟากลำธารตำแหน่งนั้นมันก็กลายเป็นฉาก
ตะลุมบอนอันนองเลือดในระหว่าง 11 คน ของฝ่ายที่มาจากโลก
เจริญแล้ว กับกำลังอันยังไม่สามารถจะคะแนนได้ของฝ่ายอ
นารยชนผู้หลงสำรวจ ซึ่งฝ่ายแรกอยู่ในฐานะถูกล้อมจู่โจมเอา
อย่างกะทันหัน แบบประชิดตัว...เหมือนจะเตรียมแผนไว้ก่อน
แล้ว

ชุดแรกประมาณ 7-8 คน ที่เจ็ดเจ็ดหอก และหลาวไม้ไผ่
เข้ามาผงะกลิ้งระเนระนาดไปหมด เหมือนถูกวาดด้วยร่างแห
พร้อมกับเสียงแผดร้องออกมาอย่างเจ็บปวด

เจ้าคนสุดท้ายวิ่งแยกเขี้ยวเข้าใส่รพินทร์ด้วยมีดใบใหญ่
ในมือที่หวดลงสุดเหี้ยม กระสุนนัดสุดท้ายในไรเฟิลของเขามัน
ก็หมดสิ้นไปอย่างช่วยไม่ได้ พรานใหญ่ก็มวบ...หลบคมมีดที่
กระหน่ำฟันลงมาหมายปลิดหัวเขาให้ขาดกระเด็นไปนั้น แล้ว
จัดขึ้นแบกร่างประหนึ่งลิงอุรังอุตังลอยขึ้นทั้งตัว ห่มส่งด้วย

กำลังแรงของมันเองที่โลดถลาเข้ามาลอยคว้างข้ามก้อนหินเตี้ยๆ
หล่นโครมลงไปในกลางธารน้ำเบื้องหลังบุญคำ...ผู้กำลังกระสุน
หมดชุด และวิ่งอย่างไม่คิดชีวิต แล่นกลับมายังอีกฝั่งผ่านเข้ามา
ถึงพอดี ตวัดด้วยพานท้าย .375 กระทบเข้าก้านคอซ้ำ ขณะที่
มันโย่งโย่งหยกจะจิ้งก้าลุกขึ้น เสียงดังกร๊อบเหมือนทุบมะพร้าว
ห้าว มนุษย์ผีดิบคนนั้นผงะร่อนคว้าง หัวปักลงไปในลำธารอีกครั้ง
พร้อมกับอวสานของมัน

แล้วตาพรานเผ่ากระดุกเหล็กก้อหื้อแนบกลับคืนมายัง
ฝั่งเดิมได้เป็นคนแรก ในระหว่างที่รพินทร์ แงซาย และสา่งปา
พันตูนิวเญ่อยู่กับพวกนั้นแบบตะลุมบอน ท่ามกลางเสียง
โห่ร้องอย่างกระหยาเลียดและปริมาณของพวกมันก็กรูกัน
ออกมาจากราวป่ารอบด้านราวกับมดปลวก มองเห็นแต่เขี้ยว
เหลืองสกปรกที่แฉะยิงฟันอยู่รอบด้าน ระทึกสะเทือนปานหุบ
ต่อนั้นจะถล่มทลายลงด้วยเสียงกลองที่ระรัว เหมือนจะเป็น
สัญญาณบอกความหมายให้เร่งเข้ารุมสังหาร

บัดนี้ สา่งปากลายเป็นขุนดาบไปแล้ว คงดาบกะเหรี่ยง
ที่เป็นอาวุธติดหลังอยู่ จะออกไปรอบด้าน เท่าๆกับที่แกซาย

ก็ล้มลงคว่ำได้หอกของพวกมันเองขึ้นมาเล่มหนึ่ง กวัดแกว่ง
รับคมมีด คมหอกที่บุกโจมตีกระหน่ำเข้ามาทุกทิศ ทั้งเจ้าพราณ
ต้องสู้ของฮอฟมัน และเจ้าคนใช้ชาวตองของคณะเซชฐาต่าง
คล่องแคล่วชำนาญในการใช้อาวุธสั้นอย่างน่าดูด้วยกันทั้งคู่
ส่วนรพิณทร์คงมีแต่ตัวไรเฟิลอันหนักหน่วง ซึ่งบัดนี้ใช้แทน
พลอง ทั้งลำกล้องอันเป็นเหล็กแข็งทั้งดุ้นและพานท้ายอันเป็น
ไม้หนักพอจะปะทะต่อต้านกับหอกดาบของเจ้าพวกนั้น ยึด
โอกาสของชีวิตออกไปตามมีตามเกิด

เซชฐา ไชยยันต์ และคาริน ในขณะที่ก็จำเป็นต้องพึ่ง
ปืนสั้นติดตัวแล้ว เพราะวงจำกัดของกระสุนไรเฟิลแต่ละกระบอก
ดูเหมือนจะหมดโอกาสที่จะบรรจุชุดที่สองได้ นอกจากพวกเกิด
เสีย จัน และกะหยิน ซึ่งยังอยู่บนปากด้านของฝั่งลำธารอีกด้าน
เจ้าพวกนั้นไม่อาจจะจู่เข้าประชิดตัวได้ และทั้งสี่พราณนี้เอง
ที่ช่วยกันส่งกระสุนเข้ามาช่วยสถานการณ์ร้ายเข้าด้ายเข้าเข็ม
ของทุกคนที่อยู่เบื้องล่าง ในระหว่างหุบลำธารไว้ได้อย่างหวุดหวิด
จนเจียน

“ถอยกลับมาก่อน เร็ว!”

เซชฐาตะโกนส่งฝ่ายของรพิณทร์ออกไปเป็นครั้งที่เท่าใด

ไม่ทราบ ในขณะที่ปีนขึ้นไปบนมือของเขาระเบิดยิบ เลือกเป้าหมาย ไปยังทางเขี้ยวที่ยกพลรุกรกระหน่ำข้ามลำธารเข้ามาอย่างรวดเร็ว แลเห็นดำพืดไปหมด

ไชยยันต์ยังคงจับปืนพกในมือของเขาเกลี้ยงไปอีก แล้วก็ ตะครุบปืนของฮอฟมันที่ตกอยู่ขึ้นมา กำแน่นไว้ทั้งสองมือ ส่งไปทางด้านหลังของเจ้าคนหนึ่งซึ่งขณะนี้เงื่อง่าไม้ท่อนใหญ่ เตรียมแพ่นกบาลส่งปาผู้รับเป็นหนุमानคลุกฝุ่นอยู่ เขาลั่น กระสุนนัดนั้นออกไปอย่างแม่นยำ ทะลุท้ายทอยของเจ้าผีดิบ ในระยะที่ห่างออกไปประมาณ 20 เมตร อันมีลำธารก้นกลางอยู่ มันหัวซุนไปราวกับถูกกระทุ้งด้วยท่อนเหล็กจากอำนาจของ .45 แบบลองโคลท์

มันสมองกระจายลั่นกลับไปในพริบตา

แล้วอดีตนายทหารปืนใหญ่ก็ร้องออกมาอย่างตกใจ เมื่อ ฐนุดอกหนึ่งปลิวเฉียดก้านคอเขาไปเท่าเส้นยาแดงผ่าแปด กระแทกกับโชดหินเบื้องหลังแนลบครางเพี้ยว เขาพุ่งตัวลงกับ พื้นกรวดกลิ้งเข้าหาซอกหินพร้อมกับระเบิดกระสุนส่งเดช ออกไปอีกนัดหนึ่งในกลุ่มของไอ้ผีป่าที่วิ่งโห่ร้องข้ามลำธารมาอีก

ดารินสามารถควบคุมสติไว้ได้ดี เหนือกว่าทุกครั้งที่แล้ว มา ทุกนัดของหล่อนไม่ว่าจะเป็นชุดแรกของไรเฟิล .300 แม็กนัม หรือชุดหลังอันเป็นहनัดของ .357 ปืนสั้น ไม่มีนัดไหนสูญเปล่าเลย ทุกครั้งที่มันก้องออกไป ย่อมหมายถึงสาขงชีวิตจะต้องคว่ำลง และบัดนี้หล่อนกำลังใช้ความแม่นยำ บวกกับความเร็ว ส่งมัน กระสุนประกาศิตไปคุ้มครองแฉะย ส่างปา และรพินทร์ เท่าที่ วงกระสุนจะอำนวยให้ได้

เชษฐาไม่เสียบุคลิกในการเป็นผู้นำที่ดีของเขา อดีต นายพันโททูตทหารบก ยิงพลางก็ร้องตะโกนบอกใครต่อใคร สั่งการไปพลาง เขาเร่งกำชับให้เกิด เสีย จัน และคะหยิ่น ช่วย ระดมยิงคุ้มครองไปยังฝั่งโน้น ร้องเตือนให้รพินทร์เร่งถอยกลับมา สมทบ และเมื่อเห็นว่าบริเวณที่เขา ไชยยันต์ ดาริน และร่าง อันบาดเจ็บนอนพะงาบอยู่ของ ดร.ฮอฟมันกำลังจะเป็นเป้าหมาย ของห่าธนูที่ระดมปลิวมาจากที่ต่างๆรอบด้าน แทบจะไม่สามารถ กำหนดที่มาได้ ก็บอกให้น้องสาวกับเพื่อนช่วยยิงปะทะไว้พลาง ตอนเองลากร่างของคนเจ็บหลบเข้าหาที่กำบังอันมั่นคงปลอดภัย ยิ่งขึ้น

“น้อย ข้างหลัง!!”

ไชยยันต์ร้องลั่น ขณะที่ตนเองนอนหมอบถือปืนค้ำงเจย อยู่ในมือจ้องไปบนโขดหินสูงเหนือศีรษะของดาร์ริน ผู้ทรุดเข่า กำปิ่นอันร้อนฉืออยู่ปากตรงข้าม ความจริงเขาเหนียวไถแล้ว แต่ กระสุนในปืนของ ดร.ฮอฟมันที่ยึดขึ้นมาในขณะนั้นมันถึงกาลเอว้ง ไปในลักษณะไม่ผิดกับกระบอกอื่นๆ

เสียงเตือนของไชยยันต์แผดลั่นมาพร้อมกับเสียงวูบ เหมือนวัตถุหนักกลิ้งลงมาจากที่สูงเบื้องหลัง นักมานุษยวิทยาสาว ไม่ได้แหงนขึ้นมองเพราะประสาทอันชินต่อมหาภัยของหล่อน มันคุ้นเคยต่อเหตุการณ์ดีแล้ว หล่อนกลิ้งตัวเองอย่างรวดเร็ว สองตลบ ออกไปทางด้านที่ไชยยันต์นอนอ้าปากตะลึงอยู่ ทันทีนั้นก็ปรากฏเสียงตบลงมายังตรงตำแหน่งที่หล่อนหมอบอยู่เมื่อครู่ ไอ้ผีไพรตนหนึ่งตะครุบหล่อนผิด

มันพรวดขึ้นมาอีกครั้งเหมือนหมี พร้อมกับเสียงคำราม ใบหน้าของมันที่อ้าปากเผยเขี้ยวมากี่ห่างจากปากกระบอก .357 ในมือของหล่อนที่ยื่นออกมาเต็มเหยียด เพียงช่วงแขนเดียว

เข็มแทงชนวนก็สับลงไปบนท้ายกระสุนนัดสุดท้ายใน รางเพลิงนั้นอันเป็นเวลาเดียวกับที่มันพรวดเข้ามา เสียงระเบิด แหลมก้องกลบเสียงร้องอุทานราวสัตว์ป่าของมัน หัวกระสุน

เจาะกระรุกรูปรวยผ้าชี ประเภทเดียวกับที่เคยเจาะกะโหลก
วัวแดงมาแล้ว ตีพื้นหน้าอันใหญ่ของมันสองซีกปลิวออกจาก
ปากร้อยเหวี่ยงผ่านเพดานแล้วก็คว้านระเบิดออกกะโหลก
ด้านหลังเลยไปกระทบก้อนหินแหลบต่อไป ด้วยอำนาจความ
แรงของมัน

เป้าหมายฟุบหน้าลงอย่างเจียบสงบ แน่ใจไม่กระดิกอยู่
กับที่ตรงนั้นเอง

จังหวะนี้เองที่ไชยยันต์และหล่อนมีโอกาสนลิ้นกระสุน
ออกมาจากเข็มขัดอย่างชนิดมีอสน์ แล้วยัดเข้าลูกโม้แทบจะไม่
หายใจ บุญคำซึ่งไม่รู้ผลมาจากไหนก็โจนตบเข้ามาใกล้พร้อมกับ
คะหยิ่น คนหนึ่งโรเฟิล อีกคนหนึ่งลูกซองซึ่งบรรจุกระสุนชุดใหม่
พร้อม และช่วยกันบรรเลงเพลงศึกหุ่ดดับดับเกรียม

เกิดกับเสียก็ห่อลับมุกก้อนหินโผล่มาให้เห็นอีกทาง
ในขณะที่จันวิ่งพลางยิงพลาง ลุ่ยน้ำข้ามไปรับฝ่ายของพรานใหญ่
ซึ่งในขณะนั้นแฉายกำลังหิ้วปีกของสง่าปา วิ่งเขย่งเก้งกอย
โซซัดโซเซกลับมา ธนูดอกหนึ่งปักติดอยู่กับสะบักด้านขวาของ
สง่าปามาด้วย จันก็ถลาเข้าช่วยหิ้วอีกด้านหนึ่ง พวกกันกระเจิด-
กระเจิงเข้ามาสมทบกับฝ่ายเชษฐา เหตุการณ์มันเต็มไปด้วย

ความพะวักพะวง ยุ่งเหยิงสับสนเหลือที่จะกล่าว

“รพินทร์!!”

เซษฐาตะโกนเรียกออกไป เพราะยังมองไม่เห็นเงาของพรานใหญ่ ปล่อยร่างของ ดร.ฮอฟมันให้นอนราบอยู่กับพื้น ขยับกลิ้งลุกขึ้นด้วยความเป็นห่วง ทันทีนั้นก็เห็นจอมพรานถือปืนสองกระบอก ซึ่งคงเป็นของใครอีกกระบอกหนึ่งที่ทำตกไว้ ร่วงน้ำกระจายตรงเข้ามา สังขีขว้างอีกหมูหนึ่งให้ฮือ ควงหอกแหลนแล่นไล่มาด้วยเป็นพรวนเหมือนฝูงปีศาจ

“ยิง!!”

ทั้งเขาและไชยยันต์ตะโกนบัญชาออกไปพร้อมกัน

และมันก็ดูเหมือนจะไม่จำเป็นต้องรอคำสั่งนั้น ทุกคนที่ถือปืนพร้อมอยู่ในมือขณะนี้ ต่างรู้หน้าที่ของตนดี ประมาณ 5-6 กระบอก จากมุมต่างๆ ที่รอคอยและเห็นเหตุการณ์นี้อยู่แล้วก็กึกก้องประสานเสียงขึ้นพร้อมทั้งดับ

ชุดหลังที่พากันวิ่งไล่รพินทร์มาอย่างกระหายน้ำเลือดนั้น ล้มเป็นใบไม้หล่น กายกองทับอยู่กับซากของพวกมันที่กลิ้งอยู่

กลาดเกลื่อนก่อนแล้ว แหกเสียงร้องออกมาสนั่นป่า บางคน
พบนึงไปทันที บางคนเลือดโสมตะกายไปกับพื้น ดินอยู่เร่ๆ

มันเป็นฉากของการปะทะหมายชนฆ่าเอาชีวิตกันอย่าง
โหดเหี้ยมทารุณที่สุดเท่าที่ทุกคนเคยผ่านกันมาแล้ว และไม่คิดฝัน
มาก่อนว่าจะได้มาพบกับเหตุการณ์ชนิดนี้

รพินทร์แล่นกลับมาถึงพร้อมกับหอบฮัก เลือดแดงไป
เหมือนกัน แต่ลักษณะอันยังคล่องแคล่วรวดเร็วของเขาทำให้
ทุกคนแน่ใจว่าคงไม่มีอะไรสาหัสร้ายแรงนัก และไม่มีเวลาที่จะ
ไต่ถามเช่นไร เพราะมีคนเจ็บที่น่ากังวลที่สุดขณะนี้อยู่สองคน
ดร.ฮอฟมันกับส่างปา ซึ่งบัดนี้ทั้งปาวและนายผู้เคราะห์ร้าย
ถูกหามเข้ามากองรวมกันไว้ ส่างปายังนั่งได้ หน้านิ้วคิ้วขมวด
ด้วยความเจ็บปวดทรมานจากบาดแผลธนู หน้าซีดเขียว ส่วน
ดร.ฮอฟมันไม่ต้องพูดถึง ทุกคนมองผาดๆก็เห็นเงามฤตยูที่
ฉายชัดอยู่ในดวงตาสีฟ้าอันฝ่าฟางคู่ นั้น

ระลอกของการจู่โจมขาดตอนไปแล้ว แต่เสียงกลอง
มัจจุราชที่ดังกังวานรับกัน...ยังกระหึ่มอยู่เช่นนั้นฟังไม่ผิดอะไร

กับเสียงของยมทูตที่เรียกหาชีวิต มันกลัวไปกับเสียงโห่คราง
สำหรับขวัญ และปารอบด้านก็เคลื่อนไหวอยู่ครั้นครั้น แสดงว่า
กองทัพของมนุษย์ผีดิบ บัดนี้แวดล้อมอยู่โดยรอบ พอวิ่งกลับ
มาถึงรพินทร์ก็บรรจุกบิ๊นบอกหอบๆเร็วปรือว่า

“ถอยกลับขึ้นไปบนที่มั่นของเราเถิดครับ เร็วเข้า ตรงนี้
เรารับมือไม่ติดหรอกหากมันฮือเข้ามาอีก ข้างบนปลอดภัยกว่า
ผมจะยิงสกัดคุ้มกันไว้ให้ขณะที่ถอย”

เซษฐาก็หันไปบงการทันทีนั้น

ดารินกับไชยยันต์วิ่งผลัดขึ้นไปก่อน เซษฐากับเส่ยช่วยกัน
แบกร่างอันร่อแร่ของ ดร.ฮอฟมันตามติดขึ้นไปเป็นชุดที่สอง
ส่วนเกดก็เข้าหิ้วปีกพยุ่งล่างปา พวกมันได้กลับขึ้นไป เพียงไม่กี่
อึดใจหลังจากนั้นทั้งสามชุดก็ถอยเข้าสู่ที่มั่นอันปลอดภัย

นั่นคือบริเวณแคมป์พักนอนอันมีแนวป้องกันแบบหอรบ
เช่นที่ตระเตรียมกันไว้ก่อนแล้วเมื่อคืน

รพินทร์ คะหยิ่น จัน และบุญคำยังคงทำหน้าที่คอยจ้องยิง
เจ้าพวกผีดิบที่จะโผล่เงาออกมาให้เห็น โดยสลับกันคนละชุด
มีเสียงร้องลั่นด้วยความเจ็บปวดอันแสดงว่าถูกกระสุน แว่ออกมา

เป็นระยะจากสุ่มทุมพุ่มรกรอบด้านที่แวดล้อมอยู่ แล้วพวกมัน ก็ดูจะเริ่มตระหนกถึงพิษสงปืน ไม่อาจพอที่จะเผล่ออกมาเป็น เป้าอีก นอกจากเคลื่อนไหวอยู่ในพงไม้...บีบวงล้อมเข้ามา นานๆ ก็จะมีธนูเป็นกลุ่มปลิวโต้ตอบมาสักชุด

“เอาละ ส่งลูกซองกับเข็มขัดกระสุนมาให้ฉัน...”

เขาหันไปพูดกับจัน ส่งไรเฟิลให้ไปถือแทน

“แกกับบุญคำล่วงหน้าขึ้นไปก่อน คะหยิ่นอยู่กับจันก่อน”

กะหยิ่นแยกเขี้ยวรับ ขยับเรมิงตันคู่มืออันเป็นลูกซอง เช่นเดียวกัน บุญคำกับจันผละว้างขึ้นไปตามคำสั่งของเขา ทันทีที่ทั้งสองออกวิ่งไต่ขึ้นไปบนทางลาดชันตามโขดหิน ธนูอีกนับสิบๆ ก็รุมกันประดังปลิวเข้ามาอีก เจียดทั้งสองไปอย่างจวนเจียน จนต้องวิ่งพลางหลบพลาง รพินทร์กับกะหยิ่นก็สาตาม่านกระสุนสวนสกัดออกไปสนั่นหวั่นไหว โดยยิงไปทางตำแหน่งที่มาของธนูเหล่านั้น จะถูกพวกมันหรือไม่ก็ไม่อาจทราบได้ท่ามกลาง พงไม้หนาที่บีบที่กันเป็นฉากอยู่ แต่ท่าธนูเหล่านั้นก็เจี๊ยบหายไป เป็นปลิดทิ้ง พร้อมกับกิ่งใบไม้ที่กระเจาปลิวว่อนด้วยอำนาจ ของกระสุนแบบ โอ-โอ บัค รพินทร์ยิงพลางบรรจุพลาง

อีตใจต่อมา เขาก็หันมาตบไหล่เจ้านายบ้านหล่มช้าง

“เฮอะ ทีนี้ก็ถึงคราวฉันกับเจ้าบ้าง อย่าเอาแต่วิ่ง แต่จ้ง
ค่อยๆถอย หันหน้าไประวังทางด้านแนวป่าฝั่งโน้น”

“พราณใหญ่ขึ้นไปก่อน คะหยิ่นจะรับหน้ามันไว้เอง”

“ไม่จำเป็น เราไปด้วยกัน คะหยิ่น!”

เขารั้งไหล่เจ้าอดีตนักเลงโตชาวดอย แล้วต่างผละออก
จากที่มัน ค่อยๆถอยหลัง และลัดกำบังมาตามโขดหินและพงไม้
สูงขึ้นไปเป็นลำดับ พอถึงที่โล่งก็ออกวิ่งรวดเร็ววกกลับเข้ามาถึง
บริเวณแคมป์

บนนั้น...ทุกคนเข้าประจำที่พร้อมสำหรับการตั้งรับศึกใหญ่
อันอาจติดพันต่อไป

กลองศึกจากทางเขียวกียังคงกระหึ่มครวญครางรับกัน
เป็นทอดๆเช่นนั้น ดูราวกับว่า ป่าใหญ่รอบด้านแทบทุกตารางนิ้ว
จะเต็มไปด้วยพวกมัน แต่ขณะนี้ทุกคนไม่หวั่นแล้ว ถ้าพวกมัน
ขึ้นบุกเข้ามาอีกในครั้งนี้

สภาพของมันจะไม่ผิดอะไรกับแมลงเม่าที่บินเข้ากองไฟ

สร้างปาตกอยู่ในความดูแลของคะหยิ่นและบุญคำเพื่อช่วยเหลือแก้ไขพิษฐานยางนอง ไม่มีอะไรจะต้องห่วงนัก เจ้าพรานชาวตองสู่อวดตายแน่เมื่อนักเลงยางนองตัวจนกาจผู้ชำนาญการร่วมคณะอยู่ด้วยเช่นนี้ แต่สำหรับนายฝรั่งผิวขาวของสร้างปา แพทย์ขนาดมือเกียรตินิยมอย่างดาร์ริน มองไม่เห็นความหวังใดๆ เหลืออยู่ บาดแผลจากคมหอกลึกลงกรรจ์มาก มันกำลังจะปลิดชีวิตของศาสตราจารย์นักสำรวจชาวเยอรมันภายในไม่กี่อึดใจข้างหน้าอยู่แล้ว

รพินทร์ ผู้เพิ่งกลับเข้ามาถึงที่มันเป็นคนล่าสุด ก็ปราดตรงเข้าไปทันที เพราะกลุ่มของนายจ้างที่รุ่มล่อมฮอฟมันอยู่ในขณะนี้โบกมือเรียกมา

นักผจญภัยผิวขาวหายใจหอบถี่ ตาหรีๆ เปิดๆ เขาพึมพำเรียกชื่อภรรยาอยู่ตลอดเวลา และในทันทีนั้นก็เบิกตากว้างโพล่งขึ้น มองอย่างเลื่อนลอยออกไปข้างหน้าอย่างปราศจากจุดหมาย

“ไพรวัลย์!...ไพรวัลย์...!”

เสียงนั้นพึมพำแผ่วเบาๆ มือส่ายเปะปะ

จอมพรานจับมืออันเย็นชืดนั้นไว้ เหลือบขึ้นมองดูตาคนะ
นายจ้างทุกคน ซึ่งบัดนี้จ้องมาที่เขาเป็นจุดเดียว แล้วก้มลงไป
ใกล้คนเจ็บ

“ผมอยู่ที่นี่ ด็อกเตอร์ฮอฟมัน”

มือข้างนั้นกำมือเขาไว้แน่น

“ผม...ผมไม่เชื่อคุณ...วาระสุดท้ายของผมกำลังจะมาถึง...”

“ทำใจดีๆไว้ ฮอฟมัน คุณจะไม่เป็นอะไร”

รพินทร์กระซิบปลอบโยน มันตรงข้ามกับความรู้สึกของ
ตนเองในขณะนี้ ใบหน้านั้นสั่นไปมาซ้ๆ หายใจสะอึกเป็นระลอก

“ไม่มีทาง...ผมไม่รอดแน่...ไฟรวัลย์ คุณเป็นเพื่อนที่ดี...
โปรดรับปาก...มันเป็นคำขอร้องของคนที่กำลังจะตาย...”

“ผมยินดีปฏิบัติตามที่คุณต้องการ ด็อกเตอร์”

“เห็นแก่วิญญาณของผม ช่วยตามเมย์ด้วย...ถ้าเขายังมี
ชีวิตรอดอยู่ ขอฝากไว้กับทุกคน...รับปากซิ...”

“ด็อกเตอร์ฮอฟมัน นี่ผม เชษฐาพูด...”

หัวหน้าคณะก้มลงไป จอริมฝีปากชิดหูคนเจ็บ กล่าว
หนักแน่น

“ไม่ต้องเป็นห่วง เรารับประกันว่าคุณจะออกติดตาม
ช่วยเหลือเมย์จนถึงที่สุด”

“ขอบคุณมาก ท่านสุภาพบุรุษทั้งหลาย หมอ!...หมอ
ดาร์น...”

ราชสกุลสาวจับมือข้างหนึ่งของคนเจ็บ แม้มริมฝีปากแน่น
เสียงเครือ

“ฉันอยู่นี่ค่ะ ด็อกเตอร์ฮอฟมัน”

“เมย์รักหมอมาก...ฝากเขาไว้ด้วย ให้เขาไปกับหมอด้วย
คน”

ดาร์นน้ำตาไหล

“ฉันรักเขามากเช่นกันค่ะ โปรดอย่าห่วง พวกเราทั้งหมด
จะตามเขากลับมาให้ได้ และเอาเขาไปกับเราด้วย”

“ดั่งเคอร์ซุน...ดั่งเคอร์...”

ร่างนั้นสะดุ้งเฮือกขึ้น ปากอ้าค้าง มีเสียงครอกในลำคอ
เห็นแต่ตาขาว แล้วก็นิ่งสงบ

ดาร์วินจับชีพจร อึดใจต่อมาหล่อนก็เอื้อมมือมากดหนังตา
ที่เปิดค้างนั้นให้ปิดสนิทลง

คนตายไปแล้ว ช่วยอะไรไม่ได้ บัดนี้ทุกคนหันมาสนใจ
กับบุคคลต่อไปที่เห็นอยู่ดำตา ส่างปา เจ้าพราณผู้ซื่อสัตย์ภักดี
ของนักสำรวจผู้พบชะตากรรม

ท่ามกลางกลิ่นอายของมรณะ ซึ่งยังไม่ทราบว่าจะ
เกิดขึ้นกับใครอีกเมื่อใด มันเป็นที่งวันมหานรก หนูถอดออก
จากไหล่ของส่างปาเรียบร้อยแล้ว โดยการกระชากออกอย่าง
ง่าย ๆ ของคะหยิ่น ซึ่งบัดนี้มีสภาพเป็นหมอคคนหนึ่ง หนูของ
สางเขียวไม่มีเจียงจึงไม่เป็นการยากเย็นอะไรนักที่จะถอนออก
บาดแผลก็ไม่ลึกจนรจรรจจนเกินไป แต่ความฉรรจมันไปอยู่ที่พิษ
ของยางนอง ซึ่งซึมเข้าไปตามเส้นเลือด ร่างของพราณต้องสู
นอนเหยียดยาวอยู่กับพื้น ตัวออกสีคล้ำ ขากรรไกรทำท่าจะแข็ง
ลักษณะอยู่ในระหว่างโคมาในสายตาของแพทย์อย่างดาร์วิน

บาดแผล บัดนี้ถูกคมมีดเปิดกว้างออกไป และพอกไว้ด้วยยาแก้พิษของคะหยิ่นเรียบร้อย เจ้านักเลงยางนองกำลังนั่งกอดเข้าพิจารณาคนไข้ของมันอยู่ด้วยดวงตาดำใส สีหน้าเฉยๆเหมือนมองดูสัตว์ทดลองอะไรชนิดหนึ่ง

“เขาจะรอดไหม คะหยิ่น?”

ดาร์รินถามแหบๆ ขณะตรวจจังหวะเต้นของหัวใจ

“เข้าไปสักหน่อยนายหญิง กว่าจะเอายาพอกแผลของส่างปา แต่คะหยิ่นคิดว่ามันรอด อีกเดี๋ยวก็คงรู้”

“ดูนั่น นาย! มันบุกเข้ามาอีกแล้ว!!”

เสียงของพรานพื้นเมืองที่จ้องปืนประจำอยู่ในที่มั่นร้องเอะอะกันขึ้นอีก แล้วช่วยกันระเบิดกระสุนลงไปยังบริเวณลำธารสนั่นหวั่นไหว

พรานใหญ่กับคณะนายจ้างที่พากันมุงดูส่างปาอยู่หันขวับลงไปที่แลเห็นร่างดำๆอีกกลุ่มใหญ่ พวกเขารัวรี่เข้ามาตามทางด่านอย่างรวดเร็วเป็นจำนวนมากมายุดมิดไปหมด

พวกมันทยอยกันออกมาจากราวป่าที่บึงตรงข้าม และกระจายกำลังกันตาดำหน้าข้ามฝั่งมาอย่างกล้าหาญดุเดือดไม่ผิดอะไรกับกองทัพที่กำลังบุกเข้าหมายยึดที่มั่น และเป็นการเคลื่อนเข้าโจมตีอย่างฉลาด คือทยอยกันเข้ามาเป็นระลอกโดยยึดที่กำบังโขดหินพุ่มไม้ คืบไถลเข้ามาเป็นลำดับ

ฉากของการระดมยิงอย่างขนานใหญ่ก็อุบัติขึ้นอีกครั้ง แต่ในครั้งนี้อำนาจของมนุษย์จากเมืองย่อมจะอยู่ในสถานการณ์ที่ดีขึ้น เพราะต่างประจำอยู่ในที่มั่นพร้อม และมีระยะห่างพอที่จะยิงสกัดได้อย่างถนัด ไม่ถึงกับประชิดติดพันแบบตะลุมบอนเหมือนครั้งแรก

เท่าที่เห็นอยู่ในขณะนี้ สงครามไม่เพียงแต่จะเป็นมนุษย์เผ่าที่ดุร้าย อำมหิตเหนือกว่ามนุษย์เผ่าใดในโลกเท่านั้น พวกมันยังมีสัญชาตญาณของความเป็นนักสู้ที่กล้าหาญทรหดยิ่ง ดูจะไม่หวาดหวั่นพริ้งต่อความตายเลยที่ถูกยิงก็ล้มกลิ้งไปที่เหลือก็แผดเสียงโห่ร้องด้วยสำเนียงอันน่าสะพรึงกลัว กระโดดข้ามศพเพื่อน รุกไล่เงื้อง่าอาวุธรี่เข้ามา

“มะ! เรียงหน้าเข้ามา!!”

ไชยยันต์คำรามอย่างบ้าเลือด ชัด .600 ไนโตรฯ ครีน
ออกไปเด็ดศีรษะด้านบนของไอ้ตัวหนึ่งที่กระโดดหย็องๆมาตาม
โซดหิน ขาดหายไปราวกับจามด้วยขวาน ร่างนั้นผละหายผึ่ง
ลากล่องซ้ายของเขาก็กวาดจับไปยังอีกคนหนึ่งที่กำลังเงื่องงาญ
กระสุนน้ำหนัก 900 เกรน สำหรับปราบสัตว์ใหญ่กระเทบร่าง
ของมนุษย์กินคน หักพับไปทั้งคันธนูทั้งคนอย่างน่าดู

เซษฐากับริพินท์...ในขณะนั้นก็ทำหน้าที่ส่งกระสุนขึ้นลำ
เหนือวโกออกไป กระชากลูกเลื่อนสลัดปลอกออก แล้วก็ขึ้นลำ
นัดใหม่ด้วยอาการอันรวดเร็วจับไวรากับเครื่องจักร ทุกคน
ยิงกันอย่างซ้ำมือ ปืนทุกระบอกร้อนฉ่ทำงานเต็มสภาพของมัน
เสียงระเบิดของกระสุนขนาดต่างๆทั้งสิบกระบอก ดังถี่ระรัว
กึกก้องไปทั้งขุนเขา ไม่ผิดอะไรกับฉากของสงครามในสนามรบ

ดาร์นประทับ .300 เวเธอร์บีแม็กนัม ติดศูนย์กล้องอยู่
ริมกำบังซอกหินอีกด้านหนึ่ง เหนือร่างอันเหยียดยาวหมดสติ
ของช่างปา แววตาของหล่อนพุ่งไปด้วยสีเลือด ทุกนัด หล่อน
ปล่อยมันออกไปอย่างประณีตที่สุดและเลือกยิงเอาอย่างถนัดถนี่
เป็นการยิงอย่างเจตนาโดยตรงที่ทรมานมัน เป้าหมายส่วนมาก
ต่ำกว่าระดับกลางลำตัวลงมา เป็นบริเวณโคนขา หรือเข้า เจ้าผีดิบ
แต่ละคนที่ถูกศูนย์กล้องเวเธอร์บีจับ ย่อมจะเคราะห์ร้ายเสีย

ยิ่งกว่าพวกที่ถูกนัดเดี่ยวจอด เพราะต้องผวาลงลัมกลิ้งร้อง
ครวญครางกระเสือกกระสนอยู่กับพื้น หล่อนไม่ช้า...เพียง
ยั้งสัปดาห์ก็ให้มันดินกระแต่วอยู่อยู่กับที่ แล้วก็เบนเป้าหมายไปที่
คนอื่นอีกต่อไป

บาดแผลของกระสุน .300 เวเธอร์บีน่าสยงยิ่ง

การรุกรานเสียจังหวะชะงักลงอีกครั้ง เพราะพวกมัน
ไม่สามารถจะฝ่าแนวกระสุนที่โปรยออกไปเป็นม่านสกัดอย่าง
หนาแน่นไว้เข้ามาถึงได้ ด้วยอำนาจของปืนทั้งสิบกระบอก
พวกมันจำนวนหนึ่งหลบซ่อนอยู่หลังโขดหินอันระเกะระกะ มีระยะ
ประจันหน้ากันอยู่ ห่างเพียงไม่เกิน 50 เมตร ปืนของฝ่ายตั้งรับ
ก็สงบลงไปชั่วคราว เพราะมองไม่เห็นเป้าหมาย นอกจากเว้นห่าง
ประมาณสองสามอึดใจ ทุกคนก็ได้ยินเสียงไรเฟิลในมือของดาร์น
แผดสะท้านขึ้นมาสักนัดเท่าๆกับมีเสียงอย่างเจ็บปวดแว่วมาให้
ได้ยิน หล่อนสามารถค้นหาเป้าหมายห่างไกลอันลับๆล่อๆนั้น
ได้จากกล้องเล็ง แล้วก็บรรจงสอยออกไปทีละนัด ขนาดโผล่
ปลายจุมูกพันโคนไม้ออกมาให้เห็นแม้เพียงนิดเดียว หล่อนก็ยัง
เสียกระจุย

ไชยยันต์ร้องตะโกนบอกเกิด ให้ลำเลียงหีบกระสุน
ออกมาอีก เพราะกระสุนสำรองที่ใช้กันอยู่กำลังร่อยหรอลงไป
ทันใดนั้น เศรษฐาก็พูดขึ้นโดยเร็ว

“ขึ้นมัวยังปะทะการบุกแบบบ้าเลือดของมันเป็นอยู่อย่างนี้
เปลืองกระสุนเปล่า เราต้องสงวนลูกปืนไว้ ทว่ามันต้องหาทาง
ตัดศึกเสียแล้ว”

“ผมกำลังคิดอยู่เหมือนกันครับ”

พรานใหญ่ตอบโดยเร็ว เหลียวซ้ายแลขวา ยกแขน
ป้ายเหงื่อ ไชยยันต์ผู้กำลังบรรจุกระสุนชุดใหม่อยู่ก็เงยหน้าขึ้น
อย่างเพ่งคิดได้

“จริงสิ ลืมไปเสียอย่างสนิทว่าเราฝักระเบิดไว้พร้อมแล้ว...”

เขาพูดละล่ำละลัก ชะโงกหน้าออกไปดูทางช่องหิน ที่กำลัง
ตาลุกวาว

“ระเบิดมันเสียเตี้ยวันนี้รี มันเล่นล่อมเราไว้หมดทุกด้าน
ไม่ยอมถอยแบบนี่ ถ้ามีตกลงเมื่อไหร่ละก็เสร็จมันแน่ เพราะ
พวกเราจะต้องไม่เห็น และยิงปะทะไม่ทันตอนที่มันบุกเข้าโจมตี

ซ้ำในตอนกลางคืน”

ทุกคนใช้ความคิดอย่างหนัก ท่ามกลางบรรยากาศอันตึงเครียด รพินทร์ยังไม่เอ่ยอะไรขึ้นในขณะนั้น เหมือนจะรอฟังความเห็นของฝ่ายนายจ้าง อึดใจต่อมาตนเอง หัวหน้าคณะผู้รอบคอบก็เอ่ยมาว่า

“ใช่! ถ้ามันยังขึ้นล่อมเราไว้แบบนี้ ตกค่ำเมื่อไหร่เราจะแย่ ดูท่าพวกมันไม่หวั่นอำนาจปืนของเราเลย แล้วก็ใช้วิธีบุกแบบหน่วยกล้าตายเสียด้วย ไฉ่พวกนี้มันนักสู้แท้ๆ ถึงคราวแล้วที่เราจะต้องใช้ระเบิด แต่ต้องอีกวิธีหนึ่ง...ไม่ใช่วิธีที่เก่า”

“วิธีไหน?”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ถามโดยเร็ว กรอกบรันดีเข้าปาก ระวังความกระสับกระส่าย เซษฐาปาดแขนเซ็ดเหงื่อที่ปลายคาง สลัดออกไป พุ่งสายตากราดจับลงไปยังชัยภูมิประเทศอันเป็นแนวรบเบื้องล่าง ซึ่งบัดนี้มันสงบเงียบลงอย่างแฝงเลศนัย ไม่สามารถจะทำนายสิ่งใดได้ถูก แลเห็นแต่ซากศพของสาบเขี้ยวที่ถูกยิงนอนตายอยู่ระเกะระกะตามพุ่มไม้และก้อนหินต่างๆ

เต็มไปหมด

“ที่นี้เปรียบเหมือนป้อมค่ายของเรา”

เซษฐากล่าวมาด้วยเสียงแหบแม้มริมฝีปากแน่น นัยน์ตา
หรีดลง

“ระเบิดที่เราฝังไว้รอบด้านเหล่านั้น จะเป็นอาวุธชิ้น
สุดท้าย ใช้เฉพาะกรณีที่มันบุกฮือเข้ามาโดยที่เราไม่สามารถ
จะต่อต้านอีกต่อไปแล้ว ถ้าเรารีบร้อนระเบิดมันขึ้นเสียก่อน
จริงอยู่มันอาจได้ผลในกรณีที่ขับไล่มันให้ถอยห่างแตกกระจาย
ออกไปได้ แต่นั่นก็แปลว่าแนวป้องกันของเราหมดสิ้นไปแล้ว
ถ้ามันหวนตีตลบเข้ามาอีกครั้ง เราก็เสร็จ เพราะปล่อยไม่ตาย
ชิ้นสุดท้ายออกไปแล้ว ในกรณียังไม่จำเป็น เราต้องสงวนมันไว้
จนวินาทีสุดท้าย”

ไชยยันต์ลืมนตาโพล่งขึ้น

“จริงของแก! ถ้างั้นทำไมไม่เรียกเจ้า ‘พระรามแฉงชาย’
ของเราเข้ามา ไม่ต้องมากหรอก สองครืนเท่านั้น ถ้ามันยังไม่
ถอยนกล้าง วังปารวตี มันก็เห็นจะไม่ใช่คนแล้ว ขณะนี้เรา
ต้องการให้มันถอยหนีไปก่อน เรื่องอื่นค่อยคิดกันทีหลัง”

พรานใหญ่ก็ยกมือขึ้นดีดเรียกเงาชายโดยแรง เจ้าคนไข้
ชาวตอง ผู้ประทับป็นจ้องอยู่ยังแนวกำบังตอนหนึ่ง เยื้องออกไป
ไม่ห่างนัก หันขวับมา เขากวักมือ

อีตใจเดียว ร่างตระหง่านนั้นก็เคลื่อนเข้ามาหยุดยืนอยู่
ตรงหน้า

“เราจะไม่รอให้มันบุกแล้วคอยยิงอีกแล้ว เงาชาย แต่จะ
ไล่มันออกไปด้วยระเบิด”

เซษฐาเป็นคนกล่าวขึ้นแก่อดีตนายทหารกองโจรกะเหรี่ยง
พร้อมกับตบที่ต้นแขนกำย่านั้นโดยแรง

“เตรียมชนติดในโตรขของแกได้!”

เงาชายก้มศีรษะ ผละไปโดยเร็ว อีตใจใหญ่ก็ถือคันธนู
พร้อมกับลูกที่มัดติดระเบิดไว้พร้อมแล้ว ตรงเข้ามาอีกครั้งด้วย
อาการอันสงบบ รพินทร์อัตบหรีที่เพิงจุดสองสามครั้ง ฉวยไรเฟิล
ขึ้นสะพายไหล่ บ้องปากตะโกนบอกให้พวกพรานทุกคนซึ่ง
ประจำที่กำบังเตรียมพร้อมอยู่ในขณะนี้รู้ตัว และให้คอยระวัง
พร้อมอยู่ในที่มันเดิม แล้วหันมาทางนายจ้าง ชีขึ้นไปให้ดูหน้าผา
เหนือศีรษะของทุกคนอันสูงขึ้นไปประมาณ 15 เมตร แ่งหิน

ก้อนใหญ่เจี๊ยมชะงักเป็นจะงอยโผล่ลำแนวระดับออกมา มีส่วน
เชื่อมติดอยู่กับผนังผาส่วนใหญ่วอดก้นกิ้งเดียวอย่างหมิ่นเหม่
ทุกคนแหงนขึ้นไปมองตาม แล้วก็เข้าใจในความหมายของ
จอมพรานในทันทีโดยไม่จำเป็นต้องเอ่ยออกมาเป็นคำพูด

เซษฐาแยกเขี้ยวยิ้ม ตาเป็นประกายมองดูพรานใหญ่
อย่างไว้วางใจสนิทในทุกสถานการณ์

“พับฝ่าซิ ผู้กอง! ถ้าคุณไม่เตือน ผมก็ไม่ทันเฉลียวคิด
หันขึ้นไปเห็นนรกเหนือหัวของเราลูกนั่นเลย”

แล้วหัวหน้าคณะก็ออกคำสั่งให้คะหยิ่นกับบุญคำช่วยกัน
หามร่างอันหมดสติของช่างปาที่ยังนอนอยู่ตรงนั้น หลีกห่างพัน
รัศมีก้อนหินใหญ่เบื้องบนไปยังตำแหน่งปลอดภัยอีกด้านหนึ่ง
ตัวเขาเอง ไชยยันต์ และดารินก็ผละออกจากที่เดิมหมด เข้ายึด
ที่กำบังพ้นจากบริเวณอันเสี่ยงอันตรายจากการหล่นลงมาทับนั้น

“คอยระวังให้ดีนะครับ พอระเบิดลั่นขึ้น ให้อุปกรณ์ที่หลบอยู่
ตามก้อนหินริมลำธารนั้นจะผละออก เล่นเข้าป่า”

“ไม่ต้องห่วง จะเก็บให้เกลี้ยงทีเดียว!”

ไชยยันต์คำรามตอบมาอย่างเหยื่อยมเกรียม

รพินทร์หันมาโบกมือกับแงซาย แล้วออกเดินนำเลาะลัด
กำบังไปตามแนวโขดหินเหล่านั้นไปกันเพียงสองคน จนกระทั่ง
มาหลบซุ่มอยู่หลังก้อนหินใหญ่ก้อนสุดท้าย ใกล้กับแนวที่
ประจันหน้ากันอยู่ ภายหลังจากพิจารณาดูภูมิประเทศกะค่านวน
อยู่อึดใจเดียวก็ชี้มือกระซิบบอก

“เราจะใช้ระเบิดเพียงสองลูกเท่านั้น กะหมายให้ตกลงใจ
กลางกลุ่มที่มันแอบซ่อนซุ่มนุมนกันอยู่ ลูกแรกยิงโด่ง ชำมลำธาร
ให้ตกลงไปในดงที่บซายมีอนั้น พยายามให้ชำมยอตพงนั้นไป...
ลูกที่สอง ยิงไปทางขวามือ ตรงที่เห็นยอตไผ่ไผ่ล่ขึ้นมา”

จอมพเนจรกำศีระชะลงอย่างเข้าใจในคำสั่งชักซ้อมของเขา
พรานใหญ่เหวี่ยงกลับขึ้นมาสำรวจดูผู้ร่วมคณะทุกคนอีกครั้ง
แล้วออกคำสั่งให้แงซายเตรียมตัว

เจ้าคนดงร่างยักษ์ยับตัว ชนเข้าชนในท่าถนัด หยิบ
ลูกธนูขึ้นพาดสาย สูดลมหายใจเข้าเต็มปอดอันกว้างใหญ่
ตาเบิกโพลง เขม่นมองไปยังเป้าหมายอันดับแรก อันเป็นแนวป่า

หลังลำธารด้านซ้ายมือ

ปลายบุหรืติดไฟในมือของรพินทร์ก็ค่อยๆเย็นใกล้สาย
ชนวนเข้ามาแล้วก็แตะจับ ควันสายเล็กๆพุ่งขยับขึ้นในพริบตานั่น

“ยิง!”

เขาร้องหนักๆในลำคอ พร้อมก้มตัววบลง

มีเสียงสายธนูดีดพับออกไปโดยแรง จากนั้นก็เป็น
ความเงียบจนสามารถจะได้ยินเสียงหัวใจเต้น รพินทร์นับอยู่ในใจ
ซึ่งก็คงจะเป็นอาการเดียวกับเชษฐาและไชยยันต์ในขณะนี้ เขา
นับจนกระทั่งถึงสิบเอ็ด และสิบสอง...ทุกสิ่งทุกอย่างก็ยังคง
เงียบเชียบอยู่ตามเดิม

ในระหว่างคนยิงธนู กับคนจุดสายชนวน บัดนี้จ้องตากัน

“ทำไมมันเงียบอย่างนั้น?”

รพินทร์อุทานออกมาด้วยเสียงกระซิบ

“ผู้กองแตะไฟถูกชนวนหรือเปล่า?”

นางชายหน้าตื่น ผีมาดำๆ จอมพรานขมวดคิ้วพร้อมกัน
ก็มีเสียงใครคนหนึ่งตะโกนลงมา ถ้าไม่ใช่เซซุจก็คงเป็นไซยยันต์

“ฮ้า! สายขนวนทรยศ เกิดบอดขึ้นเสียแล้วหรือยังไงผู้กอง!”

จอมพรานกะพริบตาถี่ๆอยู่เช่นนั้น แต่แล้ว พริบตานั่นเอง
ก่อนที่เขาหรือใครจะคิดเช่นไรต่อไป เสียงเหมือนระเบิดที่ทิ้งจาก
เครื่องบินกัมปนาทสะท้อนขึ้นป่านเขาบริเวณนั้นจะพลิกถล่ม
กิ่งก้านของต้นไม้ปลิวว่อนสูงขึ้นไปบนอากาศพร้อมกับเปลวไฟ
แลบวาบแดงฉาน ตามติดด้วยม่านควันหนาทึบ มันสะท้อนก้อง
ไปทั่วหุบ

โดยไม่ต้องรอพิจารณาผลว่ามันจะเกิดอะไรติดตามมา
หลังจากนั้น เขาร้องบอกนางชายเร็วปรี้อ

“ยิงลูกที่สอง เร็ว!”

พระรามนางชายก็ไม่ได้มัวตะลึงเสียสติชักช้าอยู่เลยแม้แต่
วิบตาเดียว จัดการพาดศรพรหมาสตร์ดอกที่สองขึ้นแล่งอย่าง
แคล่วคล่องว่องไว พอเขาจุดขนวน พร้อมกับให้สัญญาณยิง
ขาดคำ ก็เห็นควันธูปลอยฟุ้งออกไปอีก ในโตรขลูกที่สอง
ระเบิดเร็วกว่าลูกแรกเกือบเท่าตัว ไม่ถึงอึดใจเท่านั้นมันก็

สำแดงเดชขึ้นด้วยเสียงปานฟ้าถล่ม ช้อนประสานกับเสียง สะเทือนครั้งแรกที่ยังไม่ทันจะจางหายสนิทลง และลูกหลังนี้ เกิดเป็นเปลวไฟลุกติดแนวป่าด้านนั้นขึ้นทันที

ท่ามกลางเสียงร้องอย่างตื่นตระหนกอื้ออึง และเผ่นกัน อย่างป่าแตกของเจ้าพวกผีดิบ ซึ่งเป็นไปอย่างซุลมุนโกลาหล เหลือที่จะกล่าว รพินทร์และนางชายก็แว่วเสียงตะโกนก้อง อย่างตกใจของคณะที่ชุมนุมประจำกันอยู่ตามแนวโขดหินเบื้องบน จำแนกไม่ถูกว่าเป็นเสียงของใครบ้าง พอหันขวับขึ้นไปหัวใจ ก็แทบหยุดเต้น!

ก้อนหินใหญ่ น้ำหนักประมาณ 5-6 ตัน ที่แต่เดิมเป็นส่วนที่ชะงักงันออกมาจากหน้าผาหลังแนวลูกนั้น บัดนี้มันขาด หลุดจากที่เดิมเพราะแรงสั่นสะเทือนของอาณุภาพระเบิด หล่น ลงมากระแทกพื้นเบื้องล่างตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่ทราบได้ ทว่าขณะที่ เหลียวขึ้นไปพบบยามนี้ มันกำลังกลิ้งซุกๆ ปานรถบดถนนมาตาม พื้นอันทะเลาต กระแทกกระแทกแก่งหินก้อนที่เล็กกว่าแตกกระจาย เป็นฝุ่นพร้อมกับเสียงดังสนั่นหวั่นไหว มุ่งตรงมายังตำแหน่งที่ รพินทร์และนางชายหมอบเคียงคู่กันอยู่อย่างรวดเร็วปานลมพัด

พรานใหญ่เป็นคนเตือนคณะนายจ้างของเขาเองให้หลบ
ออกพ้นจากรัสมีการตกทับของหินก้อนนั้นเสียก่อนที่จะยิงระเบิด
เขาเพียงแต่คาดคะเนเอาด้วยสายตา และถือหลักปลอดภัยไว้ก่อน
เท่านั้น และบัดนี้คนทั้งสามก็หลีกหลบไปพ้นทิศทางโดยปลอดภัย
แล้ว ทว่าตรงข้ามอย่างคาดคิดไปไม่ถึงเลย เขากลับตกเข้ามา
อยู่ในรัศมีมฤตยูของมันเข้าให้เองจนได้

ภาพที่เห็นในสายตาตะลึง มันไม่ผิดอะไรกับภูเขาลูก
ที่กำลังจะกลิ้งลงมาบด โดยระยะที่ห่างออกไปไม่ถึง 10 เมตร

เขาไม่มีเวลาพอแม้แต่จะเตือนแวงชายให้ทราบถึงมหันตภัย
อันนั้น และก็ไม่ได้ทราบด้วยว่าตนเองได้ปฏิบัติลงไปเช่นไร การ
เคลื่อนไหวทุกสิ่งทุกอย่างขณะนี้มันเป็นไปตามสัญชาตญาณ
นอกเหนือบังคับ...

ปรากฏเสียงลั่นขึ้นตูมใหญ่ในเสี้ยววินาทีต่อมา สะเก็ดหิน
ที่กระทบกันแตก ปลิวเข้ามาถูกร่างกายที่กำลังกลิ้งสะบัดอยู่
หลายทอดหลายตลบจนขาดิก แล้วมฤตยูก้อนนั้นก็กระโจนข้าม
โขดหินที่เขากับแวงชายหลบอยู่หยกๆ กระเด็นกลิ้งด้วยความแรง
ต่อไปยังทางด้านลาดชันเบื้องล่าง ไปสิ้นสุดลงในลำธารน้ำ ซึ่ง
แตกกระจายสูงเป็นลำขึ้นมา

เหลียวขวับไปอีกทีเพื่อค้นหาเจ้าคนคงผู้ร่วมสถานการณ์ แล้วพินทร์ก็ถอนใจโล่ง แงซายไม่ได้แหลกเหลวยับเย็นติดอยู่กับแ่งหินลูกนั้นตามที่เขาเข้าใจแต่แรก อดีตนายทหารกองโจร กระเหรี่ยงขณะนี้หมอบกระแทอยู่ทางอีกด้านหนึ่ง ตรงข้ามกับด้านที่เขาพลิกหลบออกมาอย่างหวุดหวิด หมอนั่นว่องไวในการเอาชีวิตรอดไม่น้อยไปกว่าเขาเลย

ระหว่างที่ต่างตะเกียกตะกายพุงตัวลุกขึ้น เบื้องต้นก็แซ่สนั่นลั่นอื้อไปด้วยเสียงซัลโวอีการะหนึ่ง จนทำให้ต้องทิ้งกายหมอบราบลงตามเดิม เสียงหัวกระสุนครางหวีดหวิวผ่านศีรษะไปได้ยินอย่างถนัด เป้าหมายของกระสุนเหล่านั้นก็คือร่างของเจ้าพวกผีดิบสาบเขียว ซึ่งบัดนี้พากันแตกกระจายออกจากแนวที่กำลังฝั่งเดียวกัน วิ่งเตลิดเปิดเปิงเพื่อข้ามลำธารหมายจะเข้าดงอย่างไม่คิดชีวิตเพราะขวัญเสีย เท่า ๆ กับที่ไพร่พลส่วนใหญ่ที่ซุ่มล้อมอยู่ในแนวป่าที่บึกก็เผ่นกันอย่างไม่รู้ทิศทาง รพินทร์คำนวณไว้อย่างแม่นยำที่สุด ลูกกระเบิดแงซายยิงตามเป้าหมายกำหนดของเขา...ตกลงกลางกลุ่มของพวกเขาที่แอบซุ่มอยู่อย่างถนัดถนี้ทั้งสองลูก ที่แหลกย่อยยับเป็นจุนไปในทันทีก็ส่วนหนึ่ง ที่เหลือรอดตายมันย่อมทนอยู่ไม่ไหว ต่อให้เหยี่ยวมหาญเก่งกล้าสักขนาดไหน

พวกที่เล่นหนีผละจากกำบังในขณะนี้ ก็ถูกยิงร่วงพลี้อย
เป็นระนาว เหมือนเสียงผาที่ถูกโล่ราวเข้าแนวปืน แทบว่าจะไม่
มีคนใดเหลือรอด ข้ามลำธารกลับไปได้ ส่วนมากไปพลิกผิงะ
ล้มคว่ำก้นอยู่กลางธารน้ำนั้นเอง เลือดย้อมปนไปกับสายน้ำ
ชุ่มคลักแดงฉานไปหมด ล้มตายกันเป็นเบือ

เจ้าคนสุดท้ายที่วิ่งข้ามลำธารไปอย่างไม่คิดชีวิต ตกเป็น
เหยื่อกระสุนของเก้าเม็ดของคะหยิ่น กระโจนขึ้นตะกายอากาศ
แล้วล้มคว่ำหน้าคาที่อยู่กับฝั่งตรงข้ามนั่นเอง

เสียงกระสุนนัดสุดท้ายสิ้นกังวานของมันลงแล้ว ทุกสิ่ง-
ทุกอย่างตกอยู่ในความเงียบสงัดอีกครั้ง ช่วงขณะหนึ่งต่อมาพวก
ที่ซุ่มคอยยิงอยู่ในที่มั่นก็พากันวิ่งลงมายังรพินทร์และแฉะชาย
ผู้ขณะนี้ยังหมอบอยู่กับพื้นอย่างรีบร้อนด้วยความเป็นห่วง เสียง
ไซยยันต์กับเซษฐาร้องถามลั่นลงมาก่อน แต่ก่อนที่ทุกคนจะวิ่ง
ลงมาถึง ทั้งพรานใหญ่และเจ้าคนใช้ชาวคงก็พุ่งตัวลุกขึ้นยืน
ท่ามกลางความโล่งใจของทุกคนที่เห็นทั้งสองไม่ได้รับอันตราย
เช่นไร

“ได้ผล พวกมันเผ่นกันป่าราบไปหมดแล้ว อย่างน้อย
ก็ชั่วระยะหนึ่ง!”

เซซฐากล่าวขึ้น ภายหลังจากสอบชักอาการของเขากับ
แกช่าย...

“รีบลงไปดูที่เกิดเหตุครั้งแรกเถอะ เมื่อกี้ี้พวกเรายังเห็น
อะไรไม่ถนัดก็เลยถูกมันล่อมนงานเอาเสียแล้ว”

ไชยยันต์บอกมาโดยเร็ว

รพินทร์สั่งให้คนของเขาส่วนหนึ่ง รวมทั้งแกช่าย คุมเชิง
อยู่บนเนินสูงตำแหน่งที่เดิมอย่างไม่ประมาท ตนเองพร้อมบุญคำ
และคณะนายจ้างทั้งสามตรงมายังลำธาร บริเวณที่เห็นร่าง
ของฮอฟมันล์มอยู่เป็นครั้งแรก ตลอดทางที่ไต่กันลงมาตาม
ด้านลาดชันนั้นเกลื่อนกลาดไปด้วยศพของสาบเขียวที่ล้มกลิ้ง
ระเนระนาดอยู่ แต่ยังไม่มีการหันไปสนใจ นอกจากพะวงอยู่กับ
หลักฐานต้นเหตุครั้งแรกที่สองสามีภรรยาผิวขาวถูกจู่โจมเข้า
เล่นงาน และที่ทุกคนจิตใจร้อนแทบเป็นไฟอยู่ในขณะนี้ก็คือ
มาเรีย ฮอฟมัน ซึ่งอันตรายเกินไป

เสื้อผ้าของสองผู้เมีย่นักสำรวจยังคงถูกกองขังอยู่ยัง
ตำแหน่งเดิมที่รพินทร์มาพบครั้งแรก และกล่าวเตือนให้ขึ้น

จากธารน้ำ ไม่แสดงว่ามีร่องรอยการเคลื่อนย้ายแต่ต้อง ซึ่ง
หมายถึงว่า เหตุการณ์มันเกิดขึ้นก่อนที่ทั้งสองจะขึ้นจากลำธาร
แล้วไชยยันต์กับดารินก็อุทานออกมาเมื่อมองเห็นชั้นในของ
มาเรียแขวนอยู่บนกิ่งไม้ โดยเฉพาะดารินหน้าซีดตัวสั่นน้อยๆ
เซซฐานันเจียบกริบ หรีตาซิมสำรวจดูหลักฐานเสื้อผ้าเหล่านั้น

ทุกคนพอจะเดาเหตุการณ์ได้ถูกว่ามันเกิดขึ้นอย่างไร

“โธ...เมย์”

ดารินครางออกมาด้วยเสียงสั่นเครือ

“ฮอฟมันถูกฆ่า แล้วเมย์ก็ถูกมันลากเอาตัวไป ทั้งๆที่
ไม่มีเสื้อผ้าติดตัวแม้แต่ชิ้นเดียว”

เสียงของไชยยันต์แห่งเหือดอยู่ในลำคอ กัดริมฝีปากแน่น

“มันเกิดขึ้นอีท่าไหนนี่ พวกผมไม่รู้เนื้อรู้ตัวเลย กำลัง
นอนหลับ ตื่นขึ้นมาก็เพราะเสียงปืน”

หัวหน้าคณะพิมพ์ฯ มองไปทางรพินทร์ ผู้บัดนี้สีหน้า
ของเขาเกรียมจนแลดูดำมืด กรามทั้งสองขบแน่นเหมือนจะข่ม
ความรู้สึก

“สองคนลงมาแช่น้ำที่นี่ครับ...”

เขาตอบแหบๆ ตาแล้งจับอยู่ที่เสื้อผ้าของคนทั้งสองด้วยความรู้สึกอันไม่อาจกล่าวถูก

“ผมออกไปสำรวจทางด้านหลังเนินนั้น ก็ยังไม่เห็นมีวีแววอะไร กลับเข้ามาในแคมป์ สอบถามช่างป่าได้ความว่า สองคนมาเล่นน้ำกันที่นี่ ผมก็เดินลงมาเตือนให้เขาขึ้น เขาก็บอกให้ผมกลับไปก่อน ประเดี๋ยวจะขึ้นตามไป พอไปถึงแคมป์ข้างบนนั้น ผมก็กลับไป อย่างมากก็คงจะไม่เกิน 10 นาที หลังจากที่เขาติดอยู่กับทั้งคู่เป็นครั้งสุดท้าย ตกใจตื่นขึ้นอีกครั้งก็เป็นเวลาเดียวกับที่พวกคุณชายสะดุ้งตื่นนั่นแหละ”

เชษฐาก้าวพ้นจากบริเวณโชดหินใหญ่ก้อนนั้นไปชิดชายลำธารตรงที่เขาประคองร่างของ ดร.ฮอฟมัน ก่อนที่จะถูกแสงเขียวบุกเข้าจู่โจม กวาดสายตาสำรวจไปรอบๆ อย่างอ่านเหตุการณ์

“ฮอฟมันมีปืนสั้นติดมืออยู่ด้วยในตอนนั้น และยิ่งออกไปสามนัด เสียงปืนนั่นแหละที่ปลุกพวกเราทุกคนขึ้น คุณคิดว่าเขารู้สึกตัวถึงภัยตอนไหน?”

“ก็จะต้องรู้อย่างจวนตัวกะทันหันที่สุดนั่นแหละครับ”

“แล้วเขาจะวิ่งเข้ามาเอาปืนสั้นยิงได้ทันอย่างไร?”

“ฮอฟมันกับเมียถอดเสื้อผ้าออกกองไว้ที่หลังโซดหินนี้หมดก็จริง แต่เขาก็รอบคอบพอที่จะมีปืนสั้นวางอยู่ใกล้ชิดตัวด้วย อันนี้ผมยืนยันได้ เพราะฮอฟมันเป็นคนร้องบอกผมเองว่าเขามีปืนสั้นติดมืออยู่ใกล้ๆกระบอกหนึ่ง อาจวางไว้บนก้อนหินใกล้มือกับบริเวณที่เขาเล่นน้ำที่ใดที่หนึ่ง”

“ถ้าฉัน ระบุการณควรเป็นอย่างนี้...”

หัวหน้าคณะอ่านเหตุการณ์อย่างใช้ความถี่ถ้วนรอบคอบที่สุด

“ระหว่างที่กำลังแช่น้ำเพลินอยู่ ไอ้พวกนั้นก็ย่องกริบเข้ามาโดยที่ทั้งคู่ไม่ทันรู้สึก แล้วก็จู่เข้าประชิดตัว กว่าจจะรู้ตัวพวกมันก็ถึงตัวเสียแล้ว ฮอฟมันมีโอกาสดูว่าปืนขึ้น ยิงเผาขนออกไปสองนัด คือสองศพที่เราเห็นจมน้ำอยู่กลางลำธารนั้นเป็นครั้งแรก ต่อจากนั้นเขามีโอกาสยิงได้อีกนัด เจ้าคนหนึ่งที่เข้ามาทางด้านหลังก็แทงเขาด้วยหอกล้มลง อีกส่วนหนึ่งช่วยกันคร่าตัวมาเรีย ลากขึ้นฝั่งไปทางด้านโน้น ซึ่งมีพวกมันส่วนใหญ่รอคอย

พร้อมอยู่ก่อนแล้วอย่างเตรียมที่จะดักเล่นงานพวกเราอีกเป็น
ระลอกสอง พอเราได้ยินเสียงปืน วิ่งลงมาดู มันก็ฮือโถมตีอย่าง
ที่เห็นแล้ว”

“ก็ต้องเป็นอย่างที่คุณชายว่านั่นแหละครับ”

พรานใหญ่ตอบแผ่วต่ำ

“อ่านเจตนาและแผนของมันด้วย...”

ไชยยันต์สอดมาโดยเร็ว มือยังถือกระบี่กรัดปิ่นดี กรอก
เข้าปากดัดอารมณ์อันร้อนรุ่มกระวนกระวายอยู่เช่นนั้น

“มันตั้งใจไว้อย่างไร ยกทัพเข้าหมายล้อมกรอบจู่โจม
พวกเราทั้งคณะเลยทีเดียว หรือว่าเจตนาจะเล่นงานเพียงสองคน
ผิวเมียที่กำลังเล่นน้ำอยู่แล้วเกิดปะทะกับเราขึ้น เพราะพวกเรา
วิ่งตามลงมาถึงเหตุการณ์”

“ผมเชื่อว่ามันจะต้องยกพลเคลื่อนกำลังส่วนใหญ่หมาย
บุกเข้าโจมตีพวกเราทั้งคณะนี้แหละครับ”

พรานใหญ่ให้ความเห็น

“หลักฐานที่จะให้เชื่อเช่นนี้ก็คือ การยกกันมาเป็นจำนวน
มากของมันอย่างที่เราเห็นอยู่แล้ว นั้นยอมแปลว่าพร้อมที่จะบุก
เข้าเล่นงานเราทั้งหมด ที่นี้ระหว่างที่ซุ่มล้อมเจียบไกล้เข้ามา
ก็เห็นฮอฟมันกับเมียสองคนเล่นน้ำกันอยู่อย่างเพลิดเพลิน จึงส่ง
กำลังจำนวนหนึ่งหมายย่องเข้ามาตะครุบเจียบก่อนเป็นอันดับแรก
ฮอฟมันสู้ขึ้นเสียก่อน มันเลยฆ่าเขาคร่าเอามาเรียกไป แล้วมัน
ก็รู้ว่าพวกเราจะต้องพากันกรูลงไปที่นั่น และนั่นคือจังหวะที่มัน
ฮือเข้าไปอย่างที่เราพบมาแล้ว”

ระหว่างที่ต่างยังยืนนิ่งตัดสินใจอย่างไรไม่ถูกนี้ จารินก็ร้อง
ออกมาอย่างร้อนใจเหลือที่จะกล่าว

“จะอย่างไรกันดีเล่านี้ ปานนี้ไม่รู้เมย์เป็นยังไงบ้างแล้ว
ตอนที่พวกเราตกใจตื่นขึ้นเพราะเสียงปืน ยังได้ยินเสียงร้อง
เป็นครั้งสุดท้ายของเมย์ แล้วจากนั้นก็ไม่ได้ยินเสียงอีกเลย”

น้ำเสียงของหล่อนสะท้อนสันเหมื่อนจะร้องไห้ เพราะ
หลับตาวาดภาพชะตากรรมของเพื่อนสาวไม่ถูก อย่างน้อยที่สุด
หล่อนก็เคยเห็นมากับตาตนเองแล้ว สางเขียวมีวิธีการอย่างไร

กับเหยื่อที่เป็นผู้หญิงของมัน

เซษฐาหันไปบีบแขนของน้องสาวไว้แน่นอย่างปลอบใจ
ยิ้มกร้านเกรียมผุดขึ้นที่ริมฝีปากของราชสกุลหนุ่มหัวหน้าคณะ

“ทำใจดี ๆ ไว้น้อย เหตุฉุกเฉินเฉพาะหน้ามาถึงพวกเรา
ทุกคนอีกครั้งหนึ่งแล้ว ฮอฟมันตายไปแล้วก็จริง นั่นมันเป็นเพราะ
เราไม่มีโอกาสช่วยเขาไว้ได้ทัน แต่เมียของเขายังพอจะมีโอกาส
ให้เราช่วยเหลืออยู่บ้าง ถ้าหล่อนไม่เคราะห์ร้ายจนเกินไปนัก
พวกเราไม่มีใครใจดำจนถึงกับทอดทิ้งหล่อนได้หรอก เป็นตาย
ร้ายดีอย่างไรก็ต้องตามกันจนถึงที่สุด แต่มันจะสำเร็จแค่ไหน
มันขึ้นอยู่กับโชควาสนาชะตาชีวิตของเมียเอง”

“อย่าว่าแต่เราจะรับปากกับฮอฟมันไว้ก่อนที่เขาจะสิ้นใจ
เลย”

ไชยยันต์กล่าวหัว ๆ หนักแน่นมาอีกคนหนึ่ง

“โดยหน้าที่ของมนุษยธรรม ลงได้รู้เห็นเหตุการณ์ดำตา
อยู่อย่างนี้ เราก็ไม่มีทางจะดูตายได้เลย ว่าแต่...”

เสียงของอดีตนายทหารปืนใหญ่แหบพร่าไป ตามอง